

Vòng tròn tình yêu

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp yêu nhau đi”)

Mặt tôi tối sầm. Trên chiếc giường cưới của vợ chồng tôi, một người đàn bà khác đang ân ái với chồng mình.

Một chiều Chủ Nhật tạnh ráo. Tôi nằm bẹp rúm trong tấm chăn mỏng cuối mùa thu, đợi ngày cuối tuần trôi qua chậm rãi. Anh trở về khi tôi chẳng buồn nhóc nhách ngổm dậy. Anh đi lại trong phòng như kẻ điên bị giam lỏng quá lâu ngày. Tôi ghì mình sao cho tiếng cười rung lên thật khẽ. Không thể chịu nổi! Vì sự ồn ào chứ không vì anh ra ngoài không kéo tôi cùng đi.Ồn ào quá mức!

Bật dậy như sau lưng được thiết kế một chiếc lò xo mới cứng, tôi kéo lê đôi dép dưới sàn nhà đi tới phía chiếc gương thần nịnh bợ. Hôm nay thì thảm thật. Và tôi thấy mệt mỏi thật. Anh quấn lấy eo tôi từ phía sau. Qua tấm gương lớn, tôi có cảm tưởng cũng có một cặp nam nữ đang hành động giống chúng tôi đứng ở phía đối diện, cân xứng. Anh giục tôi dậy cùng đi ăn trưa vào thời điểm đã sang chiều. “OK thôi”. Nói xong tôi khựng lại:

- Em đang ăn chay mà. Chúng ta lại ăn món có thịt sao? Vợ chồng mình sẽ ăn gì bây giờ nhỉ?

Cố xem đây là bữa ăn ngày cuối sau khi thốt ra quyết định quái quỷ kia. Anh đợi tôi tắm gội, đánh bay cơn ồm ầu mệt mỏi. Bản năng một người vợ... tính con trai, tôi lảng xảng đòi mở và khóa cửa. Tôi để anh chờ đợi. Từ nhà chúng tôi đến quán ăn là một khoảng cách gần. Chúng tôi thường tiết kiệm và rèn luyện thân thể bằng cách đi bộ nếu có thể. Anh hay làm trò khiến tôi cười ngặt nghẹo. Hình như không ai để ý anh đang biểu diễn xiếc ngoài đầu phố, người ta nhất mực phải chú ý đến cách đùa khôi hài của cặp vợ chồng trẻ.

Khi đói, đồ ăn quả có sức hút khủng khiếp. Chúng tôi than thở với nhau mình ốm nhẹ, với kiểu cách như đây là bữa ăn cuối cùng, rồi sau đó sẽ đón nhận cái chết. Ba con người khác giới vừa bước ra từ quán ăn chuyển sang quán nước ngay gần đó. Lẽ ra, họ xứng đáng đọng lại trong mắt cô nàng hóm hỉnh

như tôi là đám người có duyên, ưa nhìn. Trong khi chúng tôi trò chuyện với nhau những vấn đề về công việc, tình yêu, tình dục, con cái... đủ nhỏ để chỉ bốn chiếc tai nghe thấy, anh bỗng ngắt lại, ghé gần tôi:

- Chúng làm như thể vợ chồng mình đang thực sự đói khát!

- Em nghĩ anh đang ảo tưởng về sức hút. Hoặc cũng có thể họ nghĩ chúng ta chỉ cặp bồ cặp bịch thì đúng hơn.

Điệu bộ của anh khiến tôi loay hoay tất tả. Tôi tự ngắm soi chính mình. Tôi khá quen với kiểu lộ liễu vô tình của mình, rằng có thể dây giày bị tụt, miệng dính một chút đồ ăn, chiếc răng chính diện mắc lại cuộn rau nhỏ đã sẫm màu từ bữa ăn hôm trước, hoặc bị lộ áo ngực do chiếc áo ba lỗ quá trễ trễ... Tất cả những rắc rối được huy động trong vài phút ngắn. Không không, tôi cá rằng mắt tôi không viển, loạn hay cận thị gì cả. Tôi chắc mình không vướng phải một trục trặc nhỏ nào ngay lúc này. Tôi đã thay đổi cả những thói quen của mình từ khi chúng tôi kết hôn. Tóc dài, son phấn,... chưa nữ tính hay sao? Hẳn là mấy gã trai đó vô duyên.

Nếu ăn hết sạch sẽ và cặp mộng đi thì thật là mất cả phong độ, chúng tôi quyết định bỏ lại một chút đồ ăn trên đĩa và đứng dậy. Tôi bước vội như bỏ trốn sự xấu hổ tự tạo nào đó. Còn anh thao tác nhanh với việc đưa cánh tay về sau chiếc mũ áo rộng thùng thình lấy ví chi trả tiền ăn và lấy chiếc chìa khóa nhà. Chúng tôi lặng lẽ bỏ lại buổi chiều ồn ã ngay sau khi cuốn xéo khỏi quán ăn đó.

Về phòng, chúng tôi đóng cửa, tắt điện. Đối với anh, căng da bụng là trùng da mắt. Anh leo lên giường, kéo chăn đắp kín người. Đồ lót từng thứ một nằm dưới sàn nhà, gần chỗ bàn làm việc của tôi. Tôi mỉm cười với thói quen ngủ nude của anh. Tôi vẫn muốn một mình nghĩ ngợi giữa lúc người ta phải đóng cửa để làm bóng tối nhân tạo ngay giữa ban ngày. Đó là những ngày tiền hôn nhân hay có thể nói là khi chúng tôi sống thử. Tôi đau khổ khi những khoảng lặng buộc tôi không ngừng suy nghĩ rằng có thể nào tôi đã yêu anh, và thực sự đã sẵn sàng kết hôn với người khác giới. Cuộc sống vợ chồng khác xa với cách sống sinh viên rằng cần một ai đó sống cùng như cách san sẻ tiền nhà và tránh sự tự kỷ. Tôi không hề nghĩ đơn giản được như vậy.

Ngày chưa chuyển qua căn hộ của anh, tôi vẫn đi thuê trọ, sống cùng Vân, cô

sinh viên theo học ngành Văn. Có khi tôi khao khát được gần gũi Vân, người đồng giới với tôi, người tình cũ kỹ tôi thầm yêu không nói. Đó là thứ khoái cảm vượt lên trên cả giới tính. Sự sắp đặt tương hợp nào đó đã xếp chúng tôi thành một cặp đôi trong một khoảng thời gian. Trái tim tôi cấu xé khi không thể thốt lên rằng tôi yêu Vân, chỉ lặng lẽ lo lắng cho em và duy trì cuộc sống như những kẻ ngoại tình khốn đói phải thuê trọ. Chỉ riêng tôi dám nghĩ và đã nghĩ chúng tôi từng sống thử. Điều gì sẽ xảy ra nếu em biết những giấc mơ em kể tôi sờ soạng em là điều có thật mà em đã nghĩ chỉ là ảo giác, mộng mị? Và còn bố mẹ của em, họ sẽ chấp nhận nỗi chuyện con gái họ ở với đồng tính chắc? Tôi muốn phát điên lên khi nghĩ đến điều đó. Tôi vò đầu bứt tai, gục đầu xuống mặt bàn. Đầu óc tôi miên man nghĩ lại cái đêm tôi say mèm trở về. Chính xác là tôi đã làm nhảm những lời yêu thương với Vân. Chính xác là tôi đã hôn Vân. Và Vân cũng không từ chối vì một lý do nào đó tôi không thể biết.

Dù sao đi nữa, chúng tôi cũng đã quyết định chia tay dù dang lòng vô kể. Nhưng làm thế sẽ tốt cho em, có thể còn là tốt cho tôi để có khi cơ hội tôi gặp Quân và yêu anh theo cách một tình yêu giữa nam và nữ. Quân là người đàn ông tôi thấy yêu. Tôi đã yêu ngay Quân trong nụ hôn chiều chủ nhật.

Ngày quen anh, Hà Nội chiều đã tắt nắng. Đó là một chủ nhật tuyệt đẹp! Tôi thấy choáng váng, biểu hiện của việc cần thay đổi để tâm tính nhẹ nhàng. Tôi kéo chiếc áo sơ mi trên móc rồi đến một tiệm tóc. Một chàng trai trẻ nhìn tôi cười. Dáng anh cao gầy, da mặt hồng hào, lấm tấm mụn nhỏ. Mái tóc cắt ngắn hợp với gương mặt cân đối, ưa nhìn của anh. Anh đang luồn tay trên những lọn tóc màu đỏ cả khách hàng mới vào. Anh nhìn tôi qua gương, hỏi tôi muốn làm gì. Tôi nói muốn nhuộm tóc đen. Tóc tôi dài ngang vai, nhuộm màu café, mặc áo sơ mi, quần sooc ngắn và cá tính - dáng điệu ngày đầu tôi gặp Quân. Đến khi má tôi bị dính một ít màu nhuộm đen, tôi mới mở miệng nói. Khi đó, chúng tôi trò chuyện cởi mở hơn.

- Em khá là khó tính đấy nhé!

- Chứ sao? Mất tiền mua mâm phải đâm cho thủng chứ!

Khi đã được thuốc, anh gọi đầu cho tôi. Tôi ngoan ngoãn leo lên bàn gội, vẻ mặt lạnh lùng bỗng từng từng cười khiến anh không khỏi ngạc nhiên. Có lẽ, “độ khó tính” của tôi khiến anh nóng toát mồ hôi. Anh nói với tôi đợi anh cởi

bớt áo:

- Em nghĩ sao nếu có một cô gái nằm đợi anh cởi áo thế này?

- Dạ? Tôi không cho rằng anh muốn tán tỉnh mình nên hỏi lại đây về ngay nhiên.

- Ý anh là em không ngại đấy chứ, cô bé cá tính?

- Trừ phi là anh hôn em thôi chứ em không thấy điều đó đáng ngần ngại cho lắm.

Anh cười. Về mặt đây bí hiểm, và dù có chết tôi cũng không tự hiểu ra bí ẩn đằng sau nụ cười ấy. Tôi giơ hai tay lên để kéo cao tay áo. Anh đứng trên người nhìn tôi. Anh nắm đôi bàn tay tôi. Môi chạm môi khi anh cúi xuống. Bàn tay anh đặt trên đôi má tôi nóng. Và anh cứ cười vì vẻ bối rối trên gương mặt tôi. Đôi mắt anh nhìn tôi. Tôi ngược lên nhìn anh. Đôi mắt và nụ cười ấy cầm tù tôi rồi. Có phải chính tôi đang vẽ đường cho hươu chạy bằng câu đùa dí dỏm ấy? Và mới đó, tôi đã có một cú chạm môi đầu đời với một chàng trai.

Anh quen mặt tôi vì tôi thường xuyên chạy bộ mỗi buổi sáng và chiều muộn qua tiệm tóc. Anh ngờ ý theo chạy cùng tôi mỗi sáng vì buổi chiều tiệm tóc rất đông khách. Chúng tôi cứ duy trì thói quen lặp lại ấy mỗi sáng. Đến dần suốt hai tháng quen nhau, chúng tôi chạy bộ, ăn sáng, hôn nhau, anh đưa tôi đến công ty. Và một buổi hẹn hò theo đúng nghĩa vào mỗi dịp cuối tuần. Chúng tôi trẻ tuổi, và lối sống phương Tây đã ào vào biến những con người châu Á suy nghĩ về tình yêu thật phóng khoáng. Sẽ không sao nếu tình yêu cứ phải trải qua thử thách nhỉ? Chúng tôi sẽ yêu nhau luôn, cưới nhau luôn nếu bắt nhịp được cảm giác đang thực sự sống dậy trong lòng.

Một ngày, bất ngờ khi anh chuẩn bị tặng tôi một món quà sớm khi dò tìm trên facebook ngày sinh nhật của tôi. Tôi hỏi:

- Thật thú vị nếu anh nghĩ ra một điều gì cần nói cho món quà này

- Anh sẽ đi xa một thời gian.

Tôi cười vì tin rằng anh đang trở tài sự hài hước. Món quà được gói ghém cẩn

thận trong một hộp đựng trái tim màu đỏ. Một chiếc váy đỏ quyến rũ, anh nghĩ tôi sẽ nữ tính trong bộ váy này, trong cá tính này và trong mái tóc dài ngang vai này ư? Tôi chẳng biết nữa.

Sau cùng, anh cũng đi thật. Đi thật như anh vừa kịp nói hôm qua. Điều choáng ngợp suy nghĩ của tôi lúc này là tôi thực sự nhớ anh. Tôi bắt đầu suy diễn khi mỗi lần nhắc điện thoại gọi cho anh đều nghe giọng người con gái tua lại câu: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”. Facebook có lẽ anh tắt chat. Tôi căm ghét cảm giác tin nhắn gửi đi thông báo về “đã đọc” mà không có lời hồi đáp. Điều đó cho tôi cái suy nghĩ anh đang sống ở một nơi nào đó hoặc anh đã chết vì tai nạn và người vào facebook của anh mỗi ngày là một cô người yêu cũ. Anh đang ở nơi quái quỷ nào vậy? Sao anh nói đi là đi ngay và biệt vô âm tín như vậy? Tự mình hỏi rồi tự mình hậm hực với chính mình. Chỉ bức vách tường lạnh toát buổi đêm mới thấy được nét buồn trên gương mặt.

Buổi tối ngày thứ Sáu, và là ngày thứ Bảy con người lạ lùng ấy biến mất một cách lạ lùng, tôi đi lang thang trên những con phố dài thườn thượt. Giữa những con đường chưa có kỷ niệm gì với ai. Tôi mơ tưởng có ai đó vô hình nắm tay tôi bước dạo phố, chen vào giữa dòng người đang hối hả. Tôi trở về nhà khi đã 23h đêm. Tôi chẳng hề nghĩ đến những nguy hiểm sẽ xảy ra với mình. Vì tôi là lesbian. Cần gì đâu phải sợ lũ đàn ông đồn mạt. Và một buổi tối muộn ở bên ngoài, tôi cảm thấy an toàn trong nỗi trống trải. Điện thoại tắt từ lúc tối. Tôi cũng thôi hy vọng một cuộc điện thoại quan trọng vào thời điểm này.

Khi tôi vừa mở cửa bước vào phòng, cô em nhỏ kế cận bên phòng thân thiết đã ỉu xiu mặt mày nhìn tôi:

- Sao lúc quan trọng chị lại tắt điện thoại vậy? Anh Quân đợi chị cả chiều. Và em đã phải hy sinh việc ngủ nướng để ngồi đợi chị cùng anh ấy. Đợi lâu quá, em bảo anh ấy nên về nghỉ.

Nghe Linh nói, tôi cầm vội chùm chìa khóa cửa lao xuống nhà. Quán café đã đóng cửa. Thế là hết cả háo hức. Trở về phòng bây giờ, tôi cũng không tài nào ngủ. Tôi gọi cho anh nhưng vẫn không liên lạc được. Tôi ỉu mặt ngồi xuống chiếc ghế đá dưới giàn hoa giấy tím nhạt dưới đầu ngõ. Tôi thích cuộc sống ở đây một phần vì không gian thoáng đãng của thiên nhiên và vẻ thơ

mộng cần có giữa lòng thành phố ồn ào, ngọt ngào. Tôi nhắm nghiền mắt lại, đầu dựa vào thành ghế phía sau. Đôi mắt chỉ thoáng cảm nhận được một màu tối di chuyển khe khẽ. Một người nào đó, có thể là đàn ông. Hắn ta bịt miệng tôi bằng chiếc khăn có thuốc mê. Ngất. Chắc hẳn tôi đã ngất. Và mọi chuyện cứ thế diễn ra như các tình tiết trong truyện.

Tỉnh giấc, tôi hoảng hốt khi thấy mình đang nằm trong một căn phòng lạ, thoảng mùi nước hoa nhẹ. Một người tóc ngắn, ánh đèn đưa lại những lọn tóc màu mè khó tả. Trong ánh sáng mờ ảo, tôi đoán đó là một người đàn ông. Trấn tĩnh mình để suy xét, hoặc là đã xảy ra một vụ bắt cóc nhằm lẫn, hoặc là ai đó cố tình cướp, hiếp, giết như những title bài điểm tin sáng trên các báo. Tôi lò dò bước thật khẽ xuống giường, muốn trốn thoát cái nơi chết tiệt này. Cửa bị khóa. Tiếng động cố lay cánh cửa đã khiến người đàn ông choàng tỉnh giấc. Anh ta tiến lại gần phía tôi. Chiếc mũ áo kéo chùm lên đầu càng khiến tôi hoảng sợ hơn. Anh ta im lặng, bế thốc tôi đặt lên giường. Mọi sự vắng vẻ và kêu gào đều phản vô hiệu. Khi tấm lưng chạm xuống ga giường êm ái, tôi dồn sức, dang chân đạp thốc vào mặt hắn ta một cái ngã bổ nhào:

- Thằng chó chết. Mà làm cái trò mẹ gì thế?

Hắn không lên tiếng. Chính sự im lặng khiến tôi càng thấy hắn lạ lùng. Sự hoảng sợ đang lấn dần sang tò mò về thái độ của người đàn ông lạ. Hắn không lên tiếng. Không phản ứng cực đoan dù tôi có đạp hắn ngã một cú đau. Hắn đè tôi xuống, hôn ngẫu nhiên. Mùi hương cơ thể hắn phả ra dễ chịu, quen thuộc. Tôi chỉ nghĩ rằng thằng khốn nào cũng thích sử dụng mùi hương nhân tạo ấy để gây sự cuốn hút với cánh nữ. Nhưng hắn đâu biết tôi chỉ mang thân xác là con gái. Mà nếu tôi không phải là con gái thì sao nhỉ? Cũng chẳng sao cả. Vì thực tế, xã hội có một khối lượng không nhỏ những kẻ biến thái. Điều tôi thấy lạ là hắn chỉ hôn tôi như thế ai đó đang nhớ tôi quá trốn chứ không hề có hành động xâm hại tình dục. Một phút bình tĩnh trở lại, tôi cảm thấy hơi thở của mình không bình thường. Tôi vẫn tưởng nhịp tim đập mọi nhịp đều giống nhau. Cả lúc yêu đương và cả khi chịu sự lo lắng, rối rắm nào đó. Những tiếng bình bịch thô cứng, khó chịu, lỳ lợm tôi không tài nào điều chỉnh được. Hắn là ai?

Tiếng chuông điện thoại reo lên, tôi với tay chớp lấy điện thoại. Hắn nhanh tay hơn. Tay cầm điện thoại để cách xa mặt để tránh sự phản chiếu của màn hình sáng làm lộ diện. Anh ta diễn quá xuất sắc! Ngón tay cái đeo chiếc nhẫn

vàng bản to khắc hình rồng đã khiến tôi ngờ ngợ. Trong ánh sáng yếu ớt, tôi thấy đó như một vật dụng được chạm khắc tinh xảo và sự thân thuộc đã dần đến. Như chợt nhận ra điều gì, miệng tôi ú ớ:

- Anh....?

Anh ta chặn câu hỏi ấy bằng cái ôm nhẹ nhàng:

- Tóc em dài rồi. Anh vẫn tính ngày về để cắt tóc cho em đấy chứ?

Tay tôi vo nắm đấm, giáng nhẹ xuống lưng anh như cách những người yêu nhau gọi đó là “đánh yêu”:

- Anh làm em sợ.

Anh ôm tôi khê khàng, từ từ kéo tay nắm xuống. Tôi nắm gối đầu lên cánh tay rắn chắc của anh, nghe những quan tâm từ anh. Tôi chỉ không hiểu nổi sao anh nghĩ ra trò bắt cóc tôi vào thời khắc tôi mong mỏi gặp lại anh nhất?

Chúng tôi đủ lớn để có những quyết định táo bạo hơn thế. Trong phút chốc, trí óc tôi tê liệt. Môi anh đánh thức những khao khát nguyên thủy trong tôi. Tôi không thể suy nghĩ, cũng không thể cử động. Tôi quấn quanh cổ anh và hôn trả nồng nhiệt. Và chúng tôi đã có một cuộc gặp gỡ đặc biệt trong những cảm xúc thật đặc biệt.

Trời sáng, anh đưa tôi về qua nhà lấy đồ. Anh ngồi đợi trong lúc tôi sửa soạn đi làm. Anh đưa tôi đến công ty. Dù đôi mắt đỏ đẫm vì thiếu ngủ nhưng chẳng điều gì dập lửa được ánh mắt tươi vui trong tôi. Và chiều thứ Bảy, tôi chính thức dọn đồ sang sống cùng anh.

Những ngày tan làm sớm, tôi thường ghé qua để sửa một tí tóc hoặc tỉa lông mày, và chủ yếu để được ngắm nhìn anh một chút. Tôi kiên cố đến gặp anh, con người cho tôi nhiều cảm xúc lạ dù mới tiếp xúc ít lần. Những hộp cơm tự tay tôi nấu một cách vụng về cũng khiến anh cảm động. Sau một thời gian sống cùng nhau, chúng tôi cũng quyết định tổ chức đám cưới. Một đám cưới ít người biết như tôi mong muốn để trốn chạy những thành kiến xã hội.

Anh chấp nhận một người vợ vụng về như thế hoàn hảo. Anh yêu tôi theo

cách riêng của mình. Điều gì khiến anh tin rằng con người chẳng ai tránh được những sứt sẹo về tính cách để rồi anh ít khi thấy hổ thẹn khi dẫn bạn bè về nhà và thưởng thức những đồ ăn tệ hơn cả một cửa hàng mới khai trương?

Tôi có nên nghi ngại hạnh phúc gia đình mỗi khi nhìn cuộc sống vợ chồng tẻ nhạt dần khi anh thường xuyên về nhà lúc khuya? Nhìn anh thiếp đi vì mệt trên giường ngủ khi chưa kịp cởi đồ, tôi tự hỏi đây có phải cuộc sống tôi lựa chọn? Liệu rằng tôi có quá vội vàng để kết hôn khi chúng tôi đã quen nhau quá ngắn, hiểu nhau quá ít?

Càng lúc, anh càng thể hiện rõ mình là một người đàn ông kỳ cục. Anh luôn cho rằng mình bận rộn ngay với những thứ không phải là công việc. Anh bận nghĩ đến trang phục ngày mai sẽ mặc trong bữa tối hôm trước. Anh bận hát i i như rên lúc tắm. Anh bận chuyển kênh ti vi liên tục khi mắt thỉnh thoảng đảo xuống nhìn giờ từ chiếc đồng hồ đeo tay. Cũng có thể anh cũng sẽ nói bận khi nhắm nghiền mắt khoan khoái lúc làm tình vụng trộm với ai đó. Và nhiều hơn những buổi tối anh ra ngoài một mình không kéo theo tôi cùng đi.

Có lần, anh kéo đám bạn nhậu nhẹt đến khi say mèn rồi ngủ lại. Căn nhà quá nhỏ hẹp để đủ sức chứa những gã độc thân ham vui. Đêm đó, hầu như tôi thức trắng. Tôi cứ đi lại trong phòng như một bác sĩ đầy trách nhiệm. Tôi hy vọng có thể đáp ứng được cho ai một ly nước lọc nếu họ khát. Lần thứ năm, tôi dò dẫm từng bước khế đi lại trong căn phòng của mình. Tất cả đều đã ngủ say.

Màn đêm đẹp quá! Qua những làn gió mát lạnh thổi qua khe cửa sổ từ ban công thổi vào. Tôi nghĩ mình cần không khí thanh sạch của đêm khuya hơn hơi vị nồng nặc mùi rượu, thuốc lá và sâu răng trong căn nhà nhỏ hẹp. Cánh cửa ban công không khép. Qua khe cửa hé rộng, tôi thấy một cặp nam nữ đang quấn chặt lấy nhau trong bộ dạng trần trụi. Và chính tôi thấy chiếc quần lót đàn ông mắc lại trên chốt cửa. Sao ai đó có thể ném nó lên đẹp mắt đến thế, chuẩn xác đến thế? Thức cả đêm, mắt tôi mờ đi nhìn không rõ. Dụi mắt nhìn lại, tôi nhận ra đó là Quân, chồng tôi với một cô gái trẻ đang học làm tóc trong tiệm. Nước mắt tôi rơi xuống nền đá hoa như trực sôi lên. Máu trong lồng ngực cũng như muốn sôi lên tận miệng. Anh làm cái quái gì vậy? Nghĩ thế, nhưng tôi không đủ can đảm để nói ra điều ấy vào lúc này. Thì ra những câu nói tưởng như vô can “sao thằng Quân lại đi lấy con vợ đồng tính? Chỉ khổ cái thân nó” đánh vào tôi đau đớn thế này.

Chịu ảm ức suốt đêm, tôi vẫn cố dặn lòng nên ngậm miệng cho qua. Xế trưa, tôi tạt về nhà vì quên một tài liệu quan trọng cần sử dụng đầu giờ chiều. Giờ này chắc anh đang ở cửa hàng. Và tôi mỉm cười khi thấy lòng mình thanh sạch dù cuộc sống không thôi vỗ những đợt sóng ồn ào. Tôi nghĩ đến những đồng đồ ăn vẫn vung vãi khắp nhà khi tôi không đủ sức dọn dẹp nó vào sáng sớm. Căn nhà của vợ chồng tôi nhỏ bé. Phòng làm việc và phòng ngủ được gộp lại là một. Tôi vội nên lao thẳng vào phòng.

Mặt tôi tối sầm. Trên chiếc giường cưới của vợ chồng tôi, một người đàn bà khác đang ân ái với chồng mình. Chỉ có cơn uất nghẹn nuốt vào trong, tôi tiến đến bàn làm việc cầm tập tài liệu trên bàn rồi quay đi. Tôi không nghĩ mình đủ sức để chiến đấu với ung nhọt này. Tôi đã quy ngã trước cánh cửa bước ra ngoài căn phòng, giữa ranh giới mong manh của tình vợ chồng đang rạn nứt bí mật. Tình dậy với mùi dầu gió sặc trong phòng, tôi chồm dậy ra ngoài. Anh không đủ sức cản lại hành động dứt khoát ấy. Tôi đi taxi đến công ty. Tài liệu đến tay giám đốc chậm trễ, công ty thua thiệt vì mất đi một mối làm ăn lớn. Tôi đổ lỗi cho cuộc sống không còn độc thân đã gây ra. Tôi đã nghĩ thà rằng cứ để tôi tự do tự tại trong công việc, trong căn nhà đi thuê, trong những mối tình cảm thân mật với người đồng giới,.. có lẽ tôi không cảm thấy ngọt ngào như bây giờ đây. Tôi mặc chiếc váy đỏ anh tặng ngày mới quen đến tiệm tóc. Nhìn người con gái đã làm tình hai lần với anh, tôi nhếch mép, vẫn bước vào. Biểu hiện điên cuồng cho sự việc đó, tôi muốn cắt đôi tóc dài ngang vai:

- Hãy trả em về với chính em. Em chẳng thể có được anh trọn vẹn. Thế thì sự thay đổi cũng giống như nguyệt trang thôi... để anh đừng nên nhận ra em là ai nữa.

Anh cúi mặt không đáp lại. Xong xuôi, tôi móc ví trả tiền cắt tóc như bao người khách dù lạ, dù quen. Miệng cười và nước mắt đã dâng ngắt trong kẽ miệng. Tất cả đã sẵn sàng cho một cuộc bỏ trốn. Anh nắm chặt tay tôi, miệng vẫn không thốt lên được lời nào. Tôi gạt phắt tay, mắt đỏ ngầu lao đi. Chiếc taxi đỗ sẵn ngoài cửa đợi tôi. Ngay chiều hôm đó, tôi đã ra đi với một số hành lý ít ỏi sắm vội và một tấm vé máy bay sang Mỹ. Tôi suy nghĩ mình sẽ tìm về gia đình, nơi chỉ còn duy nhất người chị gái sống độc thân, nơi cho tôi sự bình yên hơn tất cả.

Ở một đất nước xa xôi, tưởng chừng sẽ vơi nguội tất cả. Đôi mắt tôi trũng

xuống cho nhiều đêm thức trắng vẫn hằn trên góc mặt. Quân là chồng tôi. Tôi là vợ anh ấy. Tất cả những người đàn bà gặp gỡ anh suy cho cùng cũng chỉ là bồ bịch. Tôi lập một nick facebook mới, thỉnh thoảng vào trang cá nhân của anh để cập nhật trạng thái. Anh đã bỏ bằng facebook lâu ngày. Ảnh đại diện vẫn treo ảnh vợ chồng tôi. Tôi cười nhạt rồi chợt nhận lại nỗi đau chát đắng. Mạng xã hội quả là nơi có nhiều thông tin được truyền đi hơn cả. Dân cư mạng rầm rộ với một clip của một thanh niên trẻ nhắn gửi với người yêu thương dài 32 phút. Với số like tăng vọt, hàng nghìn lượt chia sẻ, tôi tò mò gõ vào xem. Ánh mắt quen thuộc, giọng nói quen thuộc, còn anh đã già đi nhiều. Chúng tôi đang cùng già đi. Anh khóc tức tưởi:

- ... Chẳng ai biết được cô ấy đi đâu cả. Chẳng ai biết cô ấy sống ra sao? Chắc cũng chẳng ai hiểu được cảm giác trong cô thế nào? Tôi biết cô ấy là người đồng tính. Nhưng rồi, trái tim tôi đã chấp nhận yêu cô ấy. Tình yêu chẳng có tội tình gì cả. Xin đừng trách phạt thói trăng hoa ở đời hay một kẻ đồng tình cố làm loạn cảm giác trong mình để yêu một người khác giới.

Chúng tôi đã quá khó khăn để gặp gỡ và yêu nhau. Căn gác trọ cũ nơi em từng sống không có lối tắt, không có cầu thang thứ hai. Em đã đi đâu? Làm gì? Những bộ đồ còn trong máy giặt, những đồ ăn còn trong tủ lạnh... chẳng ai làm việc đó nếu em đi khỏi nơi đây. Đơn ly hôn chưa người viết, kẻ ký. Dù em ở đâu, em vẫn là vợ tôi. Vợ Hân Hân của riêng một mình tôi. “Và một bài thơ anh viết bằng mực đỏ theo phương ngôn nghệ thuật của dòng ý thức:

tuổi trẻ và những giấc mơ chung một ký ức đẹp đã trở nên xa xôi
gôi nhà chẳng an toàn khi chia cách tìm đến những chú bồ câu ghé xuống thềm cửa
nhặt nhạnh dưới mái nhà thiếu ánh sáng và ấm ớ những đĩa nhạc quay tròn
trên đĩa hát anh bất lực nhìn ngắm chiếc đàn phủ trắng bụi
câu chuyện thừa dần như nhịp thở bạo bệnh
tấm gương vô tình phơi bày một sự thật nghiệt
ngãem đi đâu mình tôi trong căn nhà bé xinh những vệt máu đỏ hằn trên ngón
tay cào xước kính

Tôi khóc tức tưởi. Đã đến lúc tôi can đảm kể ra câu chuyện của mình với người chị gái. Chị khuyên tôi nên quay về. Cũng thật khó khăn khi ngày ba mẹ còn sống, họ đã khổ sở đến thế nào khi đứa con gái của họ là đồng tính. Tại sao tôi có thể khước từ một hạnh phúc tròn trịa như bao người khác? Đứa nhỏ đang lớn lên từng ngày trong bụng là của anh, thuộc về anh. Và chính trái tim se sắt lâu ngày cũng muốn bật cười đón nhận những thứ tha trong tình

yêu.

- Lynh TrAng -